

Szintiszta boldogság

A boldogságot tolmácsolni kell a világ nyelvére, mert sokan már nem beszélnek. És nem is értik. Csak homályos, ingerületkeltő virágnyelv, ha valaki boldogságról hadovál.

Így ha azt érzem, hogy kellemesen lebegek egész nap valami selymes körülfogottságban és biztonságban, azt majdnem biztos, hogy nem értik. Mert mi az, hogy „egész nap”, meg „biztonság”?! „Ugyan!” - gyanakvóak és legyintenek – „Ilyen csak a mesékben van!”

Morajlik körülöttem a világ, és a megnyugtató zúgáson keresztül néha át-áttör egy ismerős hang, mindig ugyanaz a hang, csak mindig mást és mást mond, nem tudom, mit, de azért szeretem, nekem jóbarátom ez a hang. Ezt sem értik, hisz az emberhez felülről nem szól senki, ha meg mégis szól, az hallucináció, és ha még szereti is valaki a hangot, ott már baj van, legalább pszichiátriai.

Alszom és álmodom, éhes és szomjas általában nem vagyok. Irigylésre méltó helyzet, ilyen boldogságra senki nem jogosult az emberi törvények szerint. Pedig szerintem nem is ezen az állapotomon van a hangsúly, hanem azon, hogy ezt értékelem. Nem kívánok mást!

Vannak rosszabb napok, nem tu-

dom meghatározni, mitől, csak egyszerűen kellemetlen. Akár fájdalmas. Vagy ijesztő. Én azért boldog vagyok, mert a helyemen vagyok, és tudom, hogy lesz valami, ami felé tartok.

Bizonytalanságot és bizalmatlanságot keltő az én boldogságom. Magyarázatra szorul, például egy orvosi leletet kell a világ orra elé tartani, amin rajta áll, hogy „átlagos mennyiségű magzatvíz”, és akkor a fejükhöz kapnak a felnőttek, hogy „ja, igen, igen, így érthető!”, és megnyugszanak, mert objektív adatot kaptak valamiről, amit én boldogságnak nevezek. Onnantól már tudnak mindent, értenek mindent: a „hang” anyám hangja, hát persze, hogy megszoktam! És amit megszokott az ember, azt valamiféleképpen szereti is a túlélés érdekében. A létezés kilencvenöt százalékát alvással töltik a magzatok a tudomány szerint, nyilvánvaló, hogy alszom, és a köldökzsinór vérárama gondoskodik egyéb szükségleteimről. A rosszabb napok az időjárás frontok vagy anya nagyobb tesómmal való kiabálásának számlájára írhatóak.

Minden megmagyaráztattott: van dokumentum, adat, észérv, logika, természeti törvény, pszichológia.

De azért én makacsul a *boldogságnak* hívom továbbra is ezt a sok mindent.

Zsóka

Októberi imaszándékunk:

Uram! Nem jó nekem egyedül lennem, magamba zártan, másoknak erősnek mutatni magam! Kérlek, segíts bátornak lennem, és engedni, hogy szeressenek és én is tudjak szeretni másokat!

A legkisebb mustármagtól kezdve

Ahogy minden fának a maga gyümölcsét kell megteremnie, ugyanúgy mindannyiunknak a magunk életét kell minél szebben megélnünk. A világon minden embernek van esélye arra, hogy megtanuljon szeretni, hogy ő is elinduljon az élet útján. Isten a legkisebb mustármagtól kezdve minden élőlénybe beleültette a kibontakozás, a megszépülni akarás, a gyümölcstermés utáni vágyat.

Forrás: Bőjte Csaba testvér gondolatai (Szent Gellért Kiadó) (Közzétéve a Szerző engedélyével, melyet ezúton is hálásan köszönünk!)

Építkezz okosan!

Egyszer egy idős ács úgy döntött, hogy ideje nyugdíjba vonulni. Főnökének elmondta, hogy bár hiányozni fog a kereset, amit a munkájáért kapott, mégis otthagyja a házépítést, mert többre értékeli a szabadidőt, amit az évtizedek során szép nagyra nőtt családjával tölthet.

- Valahogy majd csak elleszek-mondta.

A főnök nagyon sajnálta, hogy elveszíti legjobb ácsmesterét, s arra kérte őt, hogy utoljára segítsen felépíteni neki még egy házat.

Az ácsmester ráállt, de nem telt el sok idő, és máris látni lehetett, hogy az utolsó házába a szívet már nem tette bele. Az elvégzett munka hanyag volt, a felhasznált anyagok minősége silány. Szomorú befejezése volt ez egy egyébként kiváló és elkötelezett ácsmester szakmai életének.

A ház átadására megjelent a főnök is, aki magával hozta a ház kulcsait, s azokat átadta az ácsmesternek.

- Ez a Te házad - mondta. - Ezt én adom ajándékba.

Az ácsmester meg volt döbbenve. Milyen kár... Ha tudta volna, hogy a saját házat építi, egészen másképp dolgozott volna.

Igy van ez mindnyájunkkal. Építgetjük életünket nap-nap után, de sokszor nem éppen a lehető legjobbat adjuk magunkból. És aztán jön a hidegzuhany, amikor rádöbbenünk, hogy nekünk kell majd laknunk abban a házban, amit magunknak építettünk. Ha újra kezdhethénk, egészen más életet építenénk.

Tehát nincs visszaút.

Te is építőmester vagy. Te is nap, mint nap kalapácsot fogsz kezvedbe, hogy szöveget verj be a falba, léceket illesztesz egymáshoz, falakat húzol fel.

Építkezz okosan!

Ma még nem késő változtatnod. Ma még van lehetőséged mást, újat kezdeni. Ma még van lehetőséged arra, hogy innentől kezdve okosabban építkezz. Hogyan? Lehet, hogy felteszed magadnak ezt a kérdést, sőt meg is cáfolod, hogy ez már nem fog menni. Mindent elrontottál, már nem lehet visszacsinálni.

Van egy jó hírem számodra. Isten

az újakezdés Istene. Egyedül nem fog menni. Mint ahogyan egy házat sem tud egyetlen ember sem egyedül felépíteni, neked is szükséged van másokra, hogy életed „háza” még szebb, még jobb legyen

Lehet, hogy ott, ahol most vagy, rájöttél, hogy nem jó emberekre hallgattál eddigi életedben, nem jó emberekhez fordultál tanácsért, így az életed összeomlott és kilátástalannak látszik. Úgy érzed nincs folytatás, nincs visszaút. De van! Mert minden reggel egy újabb lehetőséget rejt magában, hogy ma újra nekilendülj, és másként kezd el építeni életed „házát”. Persze nem kézzel épített házra gondolok most, hanem az életedre, amit most élsz. Amiről már lehet, hogy lemondtál, vagy esetleg már más is lemondott. De ne add fel! Építsd fel életed „házát” újra! Nézz szét és keresd meg azokat az embereket a környezetemben, akikről úgy látod, hogy boldogok, sikeresek. De jól nézd meg az életüket! Olyanokat keress, akik nem csak a pillanatnak élnek, és nem pillanatok alatt lettek sikeresek és boldogok, hanem akik mögött hosszú, küzdelmes út van, és akik megtapasztalták, hogy egyedül mit sem érnek. Keresd azoknak a közelségét, akiken átsüt Krisztusunk szeretete. Akiknek a közelében jól érzed magad, mert ők mindig boldogok, vidámak, szeretnek, optimisták és tele vannak tervekkel. Ha azt monddod, hogy te ilyet nem ismersz, akkor várj. Isten fog melléd küldeni ilyen embert, vagy embereket, mert csak ők képesek téged elvezetni a boldogság útjára. Az igazi boldogságéra.

Mint ahogyan az idős ács is sok-sok idő alatt készített el egy házat, ez a te esetemben is így van. Ne akarj sietni. Láthatad: amikor összecsapta a munkáját az idős ács, akkor trehány munka jött ki a keze közül.

Építkezz okosan! Ne siess, és ne sietess semmit! Építkezz lépésről lépésre! Tervezz, imádkozz és dolgozz! Válassz magad mellé társat, akiben megbízol, akivel életed „háza” felépülhet. Aki Krisztus embere, és ha kell, akkor térden állva tudsz vele könyörögni Istenhez, hogy hogyan tovább.

Mert nagyon fontos, hogy ne em-

berekben reménykedj és bennük bízz csak egyedül! Mert hamarosan csalódnai fogsz. Ugye volt már ilyenben is részed? Én már sokszor megtapasztaltam, hogy egy-egy ügynél elkezdtem emberekben bízni, tőlük várni a megoldást, a segítséget. És csalódtam, mert rá kellett jönnöm, hogy ők is sérülékenyek, ők is tévedhetnek, ők is hibázhatnak és elronthatják az én dolgomat is. Pedig én annyira bíztam a szakértelmükben, az összeköttetésükben, de hiába. Ez semmit sem ért egyszer csak. De fordítva is megtapasztaltam.

A férjem 8 évig volt egy kis falu polgármestere, és azt láttam, hogy olyan sok barátunk van. Élveztem, hogy sokan szeretnek, meghívnak vacsorázni, kirándulni, töltsünk el közösen időt. Sőt, volt olyan, aki még a gyülekezetünk tagja is lett és elkezdett templomba járni. Hát még ekkor milyen boldog voltam! De aztán 8 év után nem indult a férjem a polgármesteri posztért, és lassacskán elkoptak ezek az emberek mellőlünk. Már nem jártak templomba, már még a gyülekezet-től is elpártoltak. És ekkor tettem fel a kérdést, hogy miért volt ez? És rájöttem, hogy bizony ez a polgármesteri posztjának járó elismerés volt és nem csak a személyünknek. Természetesen sokan vannak, akik mind a mai napig barátaink, ismerőseink és semmit sem változtatott a kapcsolatunkon, hogy a férjem már nem polgármester. De ezt is át kellett élnem ahhoz, hogy megtapasztalhattam, milyen gyarló is az ember, és mindent fel- és kihasznál a saját boldogsága, boldogulása érdekében.

Olyan jó lenne, ha nem lennének ilyen keserű tapasztalataink - de emberből vagyunk. Ezért nem mindegy hogyan éljük az életünket. Hiszen egy van belőle és nem tudjuk, hogy meddig tart.

Ezért kell bölcsen építkeznünk! Felfelé tekintve, a mi mennyei Atyánkra!

„Nézzünk fel Jézusra!” (Zsidó 12,2a)

Fentről kérd és várd a segítséget, és ne feledd, csak lépésről lépésre!

T.Viktória ref.lelkész

Átjáró sötétségből a világosságba

Világosság és sötétség van látható és van láthatatlan formában. Látható, ahol hiányzik a fény ott sötét van, és nem látható, a szív mélyén megbújó gondolatok és tervek formájában.

Mi köze van egymáshoz a kétőnek? Mi köze a sötétségnek a világossághoz, mi köze van az igazságnak a hazugsághoz, a tisztaságnak a tisztátalansághoz, a szeretetnek a gyűlölethez? - és még sorolhatnánk a mindenki számára érthető meghatározásokat. Mi köze van Isten országának, a mennyországnak ehhez a földi világhoz, ahol tapintható a bűn és a sötétség? Isten szent és Istenben nincs semmi sötétség, az életem pedig olyan mélységekkel és sűrű sötétségekkel bírt, hogy azt nehéz szavakba foglalni. Több évtizednyi börtön magáért beszél!

Mi köze mindehhez az Istennek?! Elmondom: nincs benne semmi közös, mint ahogy a fent említett meghatározások sem keverednek. A két ország között, mármint Isten országa és e világ között mégis van egy találkozási pont, de csak egy, és ezt nem az ember, hanem Isten készítette. Két évezrede a Golgotán Jeruzsálemnél felállítottak három keresztet és az egyikben Isten fiát feszítették meg, végezték ki. Isten egy kereszt alakú kaput állított a két világ közé, és csak ott lehet átkelni. Sötétségből a világosságba, hazugságból az igazságba, Sátán birodalmából Isten országába. Amíg élünk van erre lehetőségünk a Szentírás szerint és a magamfajta, kegyelmet elfogadó emberek bizonyágtétele szerint. Mert aki átlépi Isten birodalmának határát, annak szívében megjelenik a Krisztus világossága, aki Isten mindenké felett.

Gyakran megosztom, de ez újság olvasói számára talán nagyobb reménységgel bír, hogy magam is a rácsok mögött jutottam hitre, és léptem át Isten

országába hit által, ami meghatározta és meghatározza ma is az egész életemet. Mert Isten, aki világosságban lakik és nincs benne semmi sötétség képes világosságot adni a legsötétebb szívbe is. Az Úr Jézus mondja: „Én vagyok a világ világossága, aki engem követ nem jár sötétsége, hanem övé lesz az élet világossága.” (János ev. 8:12)

A világosság elűzi a sötétséget, de csak abból a szívből, amely szív megnyílik a világosság előtt. Isten ígéje világos és Isten ígéjének minden sötétséget megszüntető lámpása az Úr Jézus Krisztusról szóló evangélium. Az evangélium üzenete tud felülről való tüzet gyújtani a hideg szívbe, az evangélium üzenete képes az embert kivonni az enyészet mindenféle bugyrának terhes gödréből.

Az evangélium üzenete, ami hirdeti Isten bűnbocsátó szeretetét, az Ő fiának büntörlő véré, és az örök élet ígését a Jézusba vetett hit által. Mégsem fogadja el mindenki, nem mennek a bűneikkel az Úr Jézus Krisztushoz, mert e világ szelleme vakká tesz.

Pecznyik Pál versrészlete mondja a világról:

*„Évezredek óta üzemel e vásár,
Gazdája a sötét, láthatatlan
császár.”*

Világosság és sötétség. Az Úr Jézus mondja önmagáról és rólunk: „Ti lenről származtok, én pedig fentről származom, ti e világból származtok, én nem e világból származom.” (János ev. 8:23)

Ádámnak nem volt köldöke, mert nem asszony szülte, hanem Isten teremtette. Jézust asszony szülte, de apja nem József, hanem az Isten. De még az első ember elbukott a kísértés próbájában, addig Jézus megállt és nem hajolt meg a gonosz csábítása előtt. Elhozta közénk Isten birodalmát és a kereszten kifizette, amit mi soha nem tudtunk volna megtenni, a

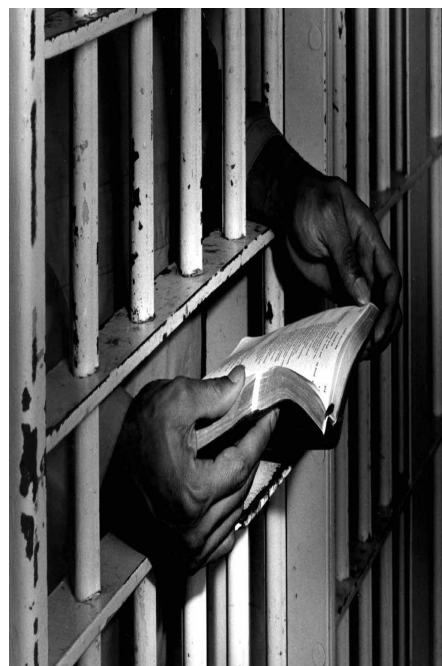
bűneinkért kiszabott árat, és drága vérében megváltott a gonosz hatalma alól. Feltámadásával pedig bebizonyította a halál fölött aratott győzelmét.

Ma még mindezt ajándékol adja, mármint a bűnbocsánat és az örök élet valóságát annak, aki őt befogadja. „Saját világába jött, és az övéi nem fogadták be őt. Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek, mindazokat, akik hisznek az Ő nevében, akik nem vérből, sem a test, sem a férfi akaratából, hanem Istentől születettek.” (János ev. 1:12-13)

Sötétség és világosság! Hadd kérdezzem meg, a szívedben ott van-e Isten országának világossága? A fent idézett ige alapján befogadtad-e az Úr Jézus Krisztust? Nem kevesebbről, mint az örök sorsodról van itt szó. Őszintén kívánom, hogy dönts az Úr Jézus mellett, hívd segítségül, mert lelke által jelen van, amint e sorokat olvasod!

„A messzeségben is megjelent az Úr: örök szeretettel szerettelek, azért vontalak magamhoz hűségesen.” (Jeremiás 31:3)

Szeretettel:
Boros Lajos

Légy számár

Egy nap a paraszt számára beleesett a kútba. Az állat órákon át száználmasan bögött, miközben a paraszt megpróbált rájönni mit is tehetne. Végül úgy döntött, hogy az állat már öreg és a kutat úgyis ideje már betemetni; nem éri meg kihúzni az öreg szamarat. Áthívta a szomszédait, hogy segítsenek.

Mindegyik kézbe kapott egy lapátot és elkezdtek a földet a kútba hányni. A szamár megértette mi történik és először rémisztően üvöltött. Aztán mindenki csodálatára, megnyugodott. Pár lapáttal később mikor már elhallgatott a paraszt kíváncsian hajolt a kút fölé.

Meglepetten látta, hogy minden lapátnyi föld után a szamár valami furcsát csinál. Lerázza magáról a rászó földet, letapossa és egy lépéssel feljebb mászik. Ahogy a paraszt és szomszédai tovább lapátolták a földet a szamár, az ismét lerázta magáról és egyre feljebb és magasabbra került. Hamarosan mindenki azon ámuldozott, ahogy a szamár átlépett a kút peremén és boldogan elsétált!

Milyen fura, még egy számárról is lehet példát venni! Egy olyan számárról, aki nem hagyta, hogy betemessék a földdel az emberek, hanem lerázta magáról azokat és feljebb és feljebb jutott a kút mélyéből.

Hányszor van ilyen a mi életünkben is, hogy azt érezzük, elhagytak, lemondtak rólunk, hogy csak góriják ránk a földet, a nehézségeket, a problémákat, amik egy idő után maguk alá temethetnek bennünket. Mert nem a segítségünkre vannak, hogy megmeneküljünk, hanem azt érezzük, hogy már megint...és megint csak özönlik ránk a sok gond és teher. De ne hagyjuk, hogy ezek maguk alá temessenek, hanem vegyünk példát a számárról, és használjuk ki a lehetőségeket. Mindent, ami ránk zúdul. Rossz és jó egyaránt. Vegyük észre, hogy mindegyik valami céllal jön az életünkbe. Minden ember valami céllal lép be az életünkbe. Ha megtaláljuk a célt, akkor van kiút. Ha csak nyavalygunk és keseregünk, akkor maguk alá temetnek bennünket a problémák. Ahelyett, hogy az embe-

reket szidjuk és gyalázzuk, akik látszólag a vesztünket akarják, lássuk meg, hogy Isten azért küldte őket, hogy talpra álljunk. Lehet, hogy nem a kezüket nyújtják, hogy segítsenek, hanem éppen a lapáttal szórják ránk a földet, de ne keseregj! Ahogyan a szamár is ki tudta használni a földet, amit rádobáltak, úgy mi is képesek vagyunk arra Isten segítségével, hogy talpra álljunk. Isten tudja, hogy mit, miért és mikor tesz. Hagyd az Úrra a te dolgaidat! Bízz benne! (Zsoltárok 37,5) Ő bölcsőbb, mint Te! Az Ő fejében már a kész terv megvan, míg te csak apró részleteket látsz a tervéből. Ezért nem érted azt, ami most éppen veled történik. Hidd el, Ő tudja, hogy mennyi földnek kell rád kerülnie ahhoz, hogy elérd a földszintet, hogy nyugodtan kíséthass a kútból. Ezért ne húzd a szád, amikor egy újabb és újabb próba ér, mert „Isten pedig hűséges, és nem hagy titeket erőtlökön felül kísértetni; sőt a kísértéssel együtt el fogja készíteni a szabadulás útját is, hogy elbírájátok azt viselni.” (1 Korintus 10,13)

Bízz Benne!

T.Viktória ref.lelkész

Lyukas Hiszekegy

Évtizedek óta imádkozom a Hiszekegyet, de csak most jöttem rá, hogy a lényeg hiányzik belőle. Mert mit is tudunk meg Jézusról?

*...aki fogantatott Szentlélektől, született Szűz Máriától;
szenvedett Poncius Pilátus alatt;
megfeszítették, meghalt és eltemették.*

Alászállt a poklokra, harmadnapon feltámadt a halottak közül;

*fölment a mennybe, ott ül a mindenható Atyaisten jobbján;
onnan jön el ítélni élőket és holtakat.*

Na már most, ha ennyi lett volna az Ő élete, akkor mit kezdenék én ezzel a Jézussal? Tartok tőle, hogy nem sokat. Csodás születése után izibe szenvedése, majd ugyancsak csodás feltámadása, majd bíróként való megjelenése fért bele ebbe az imádságba.

Nem érzem, hogy élete ismerete nélkül bármelyikhez is lenne közöm. A két csodás történéshez nyilván nem tudok hozzászólni. A szenvedését nem én okoztam, mert nem hiszek abban, hogy az én bűneimért (is) halt volna meg, mint ahogy azt sem gondolom, hogy a szerető Istent engesztelni kellett volna.

A bíró Jézussal sem tudok sokat kezdeni: egyrészt azért, mert ha nem tudnám az életéből és tanításából, hogy hogyan kell élnem, akkor enyhén szólva is jogtalan bármilyen ítélet, másrészt az örök kárhozatra juttató bíró képe is nehe-

zen cseng össze az evangéliumok Jézusával.

Ezért aztán a Rózsafüzér titkaihoz hasonlóan megalkottam a hiányzó részt magamnak. Ezekhez a mondatokhoz viszont életem minden percének van köze.

Méhednek gyümölcse Jézus

aki mindenkit elfogadott és szeretett

aki elítélte a bűnt, de magához ölelte a bűnöst

aki még a gyilkosai számára is mentséget keresett és megbocsátott

aki az anyagiakat osztozásra használta és nem gyűjtögetésre

aki megtalálta a megfelelő szót minden ember szívéhez

aki az igazságosságnál is fontosabbnak tartotta az irgalmat

aki az Atyának öntötte ki a benne felgyülemletteket és tőle nyert új erőt

aki a testi – lelki szenvedéseket is méltósággal viselte

aki a mások érdekeit képes volt a sajátjaié elé helyezni

aki szelíd, de határozott és következetes volt

S aki hasonló életmódot vár tőlem is, olyan – lehetőleg egyre növekvő - mértékben, amennyire képes vagyok rá.

Melinda

Mi tesz boldoggá?

Butsy Lajos vagyok. 6 gyermekes családból származom. Visszatekintve az életemen, az első, ami boldoggá tett, hogy jó szüleim voltak. Szeretletlégkör uralkodott otthon. Vallásos légkörben nőttem fel. Közös esti imánk volt, kötött és egyénileg megfogalmazott kérésekkel. Mindig volt kivel játszani. 5 évesen feladatot kaptam a templomban. Kollár bácsi, a sekrestyés, kereste fel édesanyámat, hogy Úrnapiján engedjen el ministrálni. Miért nem a bátyámat hívja? – kérdezte. Azért, mert neki moziba kell mennie – válaszolta Kollár bácsi. Elmondta, hogy ingyen mozit hirdetett meg az iskola a körmenet idejére, de aki nem megy el a moziba, az kettes magatartást kap. Egy fiú vállalta, hogy nem megy moziba. Kitűnő tanuló volt, mégis megkapta a kettest. Ő volt a füstölős, én pedig a négyes nagy csengőt választottam. Mire véget ért a körmenet, alig bírtam el, de boldog voltam, hogy feladatom volt és ministráns lehettem. Nagy boldogság volt számomra az is, hogy a győri bencés gimnáziumba járhattam, ahol lelkileg nagyon elmélyültem. Lelki atyám sokat segített papi hivatásom kialakulásában. Édesanyámnak, amikor elmondtam, elgondolkodott és azt mondta: a legszebbet, de a legnehezebbet választottad. Érettségi után katona lettem. Örömmel töltött el, hogy egy érdeklődő katonatársamat elvezethettem a hitre. A hittudományi főiskolán jól éreztem magamat. Jó barátaim voltak, akikkel együtt készültünk a vizsgákra. A papszentelés után két évig egy kis faluban voltam. Nagyon jó főnököm volt. Amit 5 évig tanultam, sikerült gyakorlatra átültetnem. Ezután kerültem a győri Szent Imre templomba, ahol nagy igény volt a lelkiekre. Sikerült bevezetni a hittant minden osztály számára és a gimnazistáknál is. Alakult főiskolás és házaspár csoport is.

Itt kezdődött el, hogy nemcsak gyónni jöttek az emberek, hanem többen lelki vezetésemet kérték. Örültem, hogy igénylik a szolgálatomat. A legboldogabb öt évemet ott töltöttem el. Utána több helyen voltam. Aztán jött a lehetőség, hogy Kárpátjára menjek önkéntes misszióba. Egyik hittanosom kért meg, aki ferences szerzetes lett és a misszióban szolgált, hogy nem helyettesíteném-e következő nyáron, hogy szabadságra mehessen. Igent mondtam. Megismertem az ottani szegénységet, az emberek hitét és szeretetét. Eldöntöttem, hogy szívesen lennék ott pár évig.

Püspök atya beleegyezett, hogy 5 évet az ukrainai Aknaszlatinán töltsék el az ott élő magyarok között. Feladatom volt: a hit megerősítése, a családok védelme, a Karitászcsoportok irányítása és a magyar nyelv gyakorlása. Nagyon hálásak voltak a szolgálatomért, ami boldoggá tett. Hazatérve a sopronkőhidai fegyház lelkésze lettem.

Elődömtől egy mondatot kaptam: Szeresd őket!

A szeretet feltétele az ismeret. Igyekeztem beszélgetni a fogvatartottakkal. Megismertem életútjukat kiskoruktól kezdve és megértettem, de nem helyeseltem tetteiket. Empátiával voltam irántuk és nem szimpátiával. Sokan keresztelkedtek meg, lettek elsőáldozók, bérnalkoztak meg és vettek részt Cursillón. Úgy éreztem, megtaláltam velük a hangot, ők pedig megtalálták Istent. Ennél nagyobb boldogság nem lehet számomra. 70 évesen kerültem Levélre. Jól érzem magam a bőrömben. Elégedett vagyok. Béke van a szívemben. Örülök, hogy most itt szolgálhatom Istent és a rám bízottakat.

◆	1	M2	6	8	12	15	◆
M1		A	4	10			0
				3			
2	4			11			
5				6			
◆	7			8	9		
	3			9	13		
10		5	11				
			7				
12					13		
					14		
◆	◆	T				14	

Vízszintes

1. Nagy Cecília
2. Viktor ..., pedagógus
3. organic electroluminescence
4. Somogy m.-i város
5. ... Turner, énekesnő
6. hülye, cigány nyelven
7. MagyarDietetikusok Társ.
8. sugár jele
9. elektronikai márka
10. nem ti és nem ők!
11. közv. cél előtti szakasz
12. női táskamárka
13. titi párja
14. gramm

Függőleges

1. nátrium v.jele
2. idő jele
3. e napon
4. kanyon USA-ban
5. zeke közepe!
6. egyik égtáj
7. -..., -ke, kicsképz.
8. otthonos angolul
9. FKP
10. bór vegyjele
11. ...Brody, színész
12. Botond becézve
13. nitrogén v.jele
14. olasz autójelzés
15. pozicionál adott mértékre

Hogyan tegyek boldoggá más?

Aranyszabály: „*Amit akartok, hogy veletek tegyenek az emberek, ti is azt tegyétek velük!*” Mt 7,12. Azt kell adni másnak, amire tényleg szüksége van.

Meghallgatni. Budapesten a 4-6-os villamos vonalán az egyik megállóban egy ember kéregetett. Egy férfi elkezdett beszélgetni vele, közben egy szendvicset adott neki és tovább kérdezgette. Hosszasan beszélgettek, mire a kéregető megkérdezte: melyik villamosra vár? - A 4-esre. - Már kettő is elment. - Tudom - felelte és rámosolyodott. Többet adott, mint amit az ember kért. Emberszámba vette, meghallgatta, rááldozta az idejét.

Megdicsérni. Húgom panaszkodott, hogy nem segítenek neki a gyerekek. Bátorítottam őket, hogy tegyék meg. Azt válaszolták, hogy nem veszi észre az anyjuk a segítséget. Mondtam, hogy hívják fel rá a figyelmét. Erre azt válaszolta: akkor üljetek le tanulni. Jólesett volna a gyerekeknek egy dicséret: ügyesek vagytok, jaj de jó, megkönnyítitek a munkámat!

Templomunkban szép volt az augusztus 20-i díszítés. Örvendezve láttam, mégis elfelejtettem megdicsérni a sekrestyést. Ez most nekem fáj!

Vigasztalni. Gyakran találkozok szomorú emberekkel. Van, ahol családi, van ahol munkahelyi, vagy egészségügyi probléma van. Fontos az empátia. Engedem kibeszélni őket és rávilágítani a pozitív dolgokra. Gyász esetén engedem beszélni az elhunytáról, a kapcsolatokról. Vigasztaló lehet a csendes együttlét, egy kézfogás, ölelés. Rávilágítok a halhatatlan lélekre, Isten országára. A halál egy kapu, amin az örök életre jutunk.

Mosolyogni. - Szent II. János Pál pápa gondolatai

„*Mosolyod, mely szívből fakad, aranyozza be arcodat.*”

Mosolyod nem kerül pénzbe, mégis sokat ér testvéred szemében.

Gazdagítja azt, aki kapja, s nem lesz szegényebb az sem, aki adja. Pillanatig tart csupán, de örök nyomot hagy maga után. Senki sem oly gazdag, hogy nélkülözni tudná, és senki sem oly szegény, hogy meg ne érdemelné. Az igaz barátság látható jele, hintsd be a világot egészen vele.

Mosolyod: nyugalom a megfáradtnak, bátorság a csüggedőnek, vigasztalás a szomorkodónak.

Mosolyod értékes és nagyon jó, de semmiért meg nem vásárolható. Kölcsönözni nem lehet, ellopní sem, mert csak abban a percben van értéke, amelyben az arcodon megjelenik.

Ha ezután olyannal találkozol, aki nem sugározza a várt mosolyt, légy nagylelkű, s a magadét add, mert senkinek sincs nagyobb szüksége mosolyra, mint annak, aki azt másnak adni nem tudja.”

Feladatot adni. Ez a bizalom jele. Volt egy középkorú egyedülálló depressziós hölgy, aki tagja akart lenni a győri közösségünknek. Tervező vállalatnál dolgozott, szépen tudott írni, volt érzelme a versekhez is. Rábízta a faliújság szerkesztését. Képeket is talált, s örvendezve mondta, hogy egyre többen olvassák az írásait, sőt jegyzetelik is. Elmúlt a depressziója. A közösség aktív tagja lett.

Volt egy alkoholbetegségből szabadult férfi. Nehezen tudott visszailleszkedni a környezetébe. Rábízta a templomkert gondozását, az autómát is kölcsönadtam, amikor szüksége volt rá. Talpra állt. Meghálálta a bizalmat.

Van egy beteg fiú az egyik faluban. Kisegítő iskolába jár. Rendszeresen ministrál. Ha nem tud jönni, kimentí magát, mert öneki ez a munkája.

Ajándékozni. A személyes ajándéknak párja nincs. Amiben benne van a figyelmünk, a munkánk. Győrött látogattam egy családot. A nagymama elővett a vitrinből egy vékony kis csoki mikulást. Azt mondta az unokája, hogy ezt nem lehet elfogyasztani, mert a Lajos atyától kapta. Nem gondoltam, hogy ilyen értéke lett. Lehet ajándék a személyes jelenlét is.

Megbocsájtani. Szeretek gyóntatni. A végén mindig ezt mondom: Isten megbocsájtotta minden bűnödöt, menj békével! Jó megszabadulni a bűntől és fontos feladat, hogy szívből meg tudjunk bocsájtani az ellenünk vétőknek, attól függetlenül, hogy bocsánatot kérnek, vagy sem. Az én szívemben nem lehet harag, neheztelés, akkor imádkozhatom nyugodtan: bocsásd meg Uram a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsájtunk az ellenünk vétkezőknek.

Kívánom, hogy megtaláljátok boldogságotokat és másokat is boldoggá tudjatok tenni!

Szeretettel: Lajos atya

PSZICHOLOGUSNÁL:

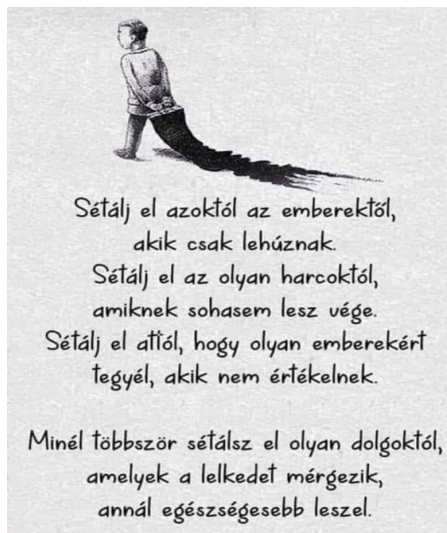
-Írjon egy levelet
annak a
személynek, aki
felidegesítette, aztán
égesse el!
-Jó...és a levéllel mit
csináljak?

Körbeér a boldogság

„Boldogságot adni másnak nincs hatalma itt...” ez a sor csengett a fülemben a megadott témán gondolkodva: kitől kapok, kinek adok én boldogságot? A karácsonyfa alatt szoktuk énekelni. A kis Jézushoz szól a dal, s azt kéri tőle, nézze szívemnek forró vágyait, majd siet megállapítani a szövegíró: csakis Istennek van hatalma, hogy boldogságot adjon. Mindannyiunk szíve telis-tele van vágyakkal. Vannak közöttük követelőzőbbek, aztán éppen, hogy csak jelzők, melyekben nem is bízunk igazán, mégis makacsul ragaszkodunk hozzájuk. Vagy ők hozzánk? Aztán ha jobban a mélyére ásunk, a valóságos kívánságainkon túl számtalan kevésbé reális álmodélagot találunk. Odébb van még a karácsony, nem is értem, honnan jutott eszembe ez a régi dal. A boldogság persze nem függ a naptártól. De akkor mitől? Eszembe jutnak sokat olvasott-hallott jól hangzó mondatok: „Magadban keresd a boldogságot!” vagy „Ha egyedül nem tudsz boldog lenni, mással sem leszel az.” Szóval akkor nézlek magamba és legyek boldog először magammal? Nem lesz ez így jó. Ha rátekintek „szívemnek forró vágyaira”, amelyeket a gyermek Jézusnak ajánlottam az imént a dalban, azok egytől-egyig túlmutatnak önmagamon. Hogy van ez? Leltározzunk csak, mire vágyom, mitől érzem magam boldognak?

Boldog vagyok, ha odafigyelnek rám. Boldog vagyok, ha odafigyelhetek másra. Boldog vagyok, ha valami, amitől félttem, sikerül – szinte biztos, hogy valaki más biztatása segített el ideig. Boldog vagyok, ha kinyitom a postaládámat és számla vagy reklám helyett levelet, vagy képeslapot találok benne. Boldog vagyok, ha megbeszélék egy találkozóval valakivel és beírhatom azt a naptáramba. Boldog vagyok,

hogy várhatok erre az alkalomra. Boldog vagyok, ha azt tehetem, amihez csak kedvem van és nem kell alkalmazkodnom másokhoz. Boldog vagyok, ha alkalmazkodhatom másokhoz, mert akkor biztosan nem vagyok egyedül. Boldog vagyok, ha segíthetek, mert így hasznosnak érzem magam. Boldog vagyok, ha tudom, a segítségem célba ért, és az valóban segítség volt. Boldog vagyok, ha merek segítséget kérni és jó szívvel el is tudom azt fogadni. Boldog vagyok, ha adhatok, és nagyon boldog, ha én kapok. Boldogan hozok áldozatot más kedvéért. Boldogan szeretném fogadni, hogy más áldozatot hoz értem (ez azért még nem megy olyan könnyen). Talán nem kell mindig ilyen nagy szavakat használni. Legyen szó csak arról, hogy boldog vagyok, ha szívességet tehetek valakinek, és boldog vagyok, ha más szívességet tesz nekem (ebben is van mit fejlődnöm). Boldog vagyok, ha kiszolgálhatok másokat, s már egy ideje boldogan fogadom, ha engem szolgálnak ki. Boldog vagyok, ha kiállhatok másokért. Boldog vagyok, ha ki tudok állni magamért – sokszor milyen nagyon nehéz! S boldog vagyok, ha valaki kiáll mellettem. Boldog vagyok, ha valaki örül, mert eszembe jutott. Boldog vagyok, ha valakinek eszébe jutok.

Boldogságot adni másnak nincs hatalma itt? Nem csak Istennek, nekem és Neked is van erre lehetőség, boldogságot adni. Igen, Neked és nekem és öneki is, akit talán elviselni, látni sem bírsz, akire haragszol, vagy annak, aki mellett legszívesebben minden pillanatban ott lennél. Ebben a szép adok-kapokban mindannyian társai lehetünk a jászolban fekvő kis Jézusnak. Boldogságot adhatsz magadnak, adhatsz másoknak, és ha ezt megteszed, ennek öröme visszaszáll Rád, mert ha elfogadod a másik ajándékát, azzal boldoggá teszed őt is. Gyerekkoromban nagyon szerettem homokvárat építeni. A legnagyobb élmény az volt, amikor a vár alá alagutat is ástunk, majd összekötöttük azt, a köré húzott árokkal. A legeslegizgalmasabb pedig az a pillanat volt, amikor a végén elkezdtük önteni a vizet az árokba. Majd egyszer csak körbeért a víz, és az számunkra maga volt a boldogság! A homok persze egy idő után kezdte elnyelni ami vizet beleöntöttünk, de akkor hoztuk a kerti csapról az újabb adagokat, míg be nem sötétedett. Homokvár építés utáni reggel sosem kellett noszogatni a felkeléssel, mert azonnal rohantam a homokozóba, hogy megnézzem, áll-e még az alkotásunk, majd reggeli után szaladtam a szomszédba a barátnőmhöz, Zsuzsihoz és ott folytattuk a vizezést, ahol este abbahagytuk. Eszembe jut egy másik kedves játékunk is. Az utcánkban fut egy kis patak, és nekünk egy hídon keresztül kellett átkelni az utcáról a kertbe. Ezen a hídon rengeteget játszottuk azt, hogy a patakba kisebb botokat vagy nagyobb faleveleket, fűcsomókat dobáltunk, majd rohantunk át a túloldalra, hogy mihamarabb lássuk amint kibukkannak a homályából a vízbe hajigált dolgok. Sokszor

folytatás a túloldalon

elakadt, akkor szurkoltunk, hogy jöjjön tovább, vagy botokkal próbáltuk az akadályt elhárítani az útból. Amit a patakra bízunk, szerettük volna visszakapni egy kicsit, legalább látni, ahogyan tovaúszik a vízen. Öröm volt, hogy bedobtuk, örömmel vártuk, és boldogan kiáltottunk fel, ha ismét feltűnt a bot, a falevél, vagy a fűcsomó, majd kezdtük újra előlről. Körbeért az örömmünk. Szerintem nincs magányos boldogság. Azt tapasztalom, hogy ez az érzés valami módon mindig túlmutat önmagamon. Ha boldognak érzem magam, és éppen egyedül vagyok, biztos, hogy próbálom megosztani valakivel ennek az élményét, különben mi lenne benne a jó?

„Istengyermek, nézd szívemnek forró vágyait, boldogságot adni másnak, nincs hatalma itt, csak Tenéked Istenem, ó ha arcod megjelen, áldott ostya szent színében, boldog vagyok én.”

Köszönöm Uram, hogy Te nem tartod meg magadnak a boldogság-adás kiváltását! Köszönöm, hogy nem vagy irigy, és méltatlanságunk, bűneink ellenére sem akarod visszatartani tőlünk a jót, az örömet és nem érdemeink szerint adsz kinek-kinek többet vagy kevesebbet. Köszönöm azt, hogy ez nem csak a szépek, egészségesek, okosak, gazdagok és szabadok kiváltsága lehet, hanem ugyanúgy a csúnyának vagy butának mondottaké, betegeké, szegényeké és bebörtönzötteké is. Köszönöm, hogy nekem, neked, neki és bárkinek megadatik, hogy boldoggá legyen valakit. Így érnek körbe, így jutnak el Hozzád az örömeink, a boldogságunk. Így ér Velled révbe az életünk!

Nóra

Ma reggel voltam véradáson, de soha többet nem megyek.

- Miért nem mész?

- Mert egy csomó hülye kérdést tettek fel nekem.

- Kie a vér?

- Honnan hoztam?

- Miért van vödörben?

Humor

Kovács hatalmas hordót gurít maga előtt, amikor meglátja a barátja.

- Hát te hová mész azzal a hordóval?

- Az orvosi rendelőbe - feleli Kovács.

- Tudod, az orvosom azt mondta, hogy félévenként vigyem be a vizeletemet.

Két öreg székely, János és Pista sétálnak egy erdélyi kisvárosban. Hatalmas utazótáskát cipelő úriember szólítja meg román nyelven Jánost:

- Ne haragudjon, nem tudná megmondani, hogy hol találok a vasútállomást?

- Nem! - válaszol félvállról János és tovább sétálnak Pistával.

- De komám - szól Pista - nem kellett volna ennyire rosszindulatúnak lenned, hiszen bizonyosan idegen a városban és nem tudhatja hol van a vasútállomás!

- Amióta megszülettem azt hallom tőlük, hogy már 2500 éve itt vannak Erdélyben, tehát ha ilyen rég itt lakik, kell hogy tudja! - válaszol.

Nagyapám mesélte egyszer, hogy ő bizony a kezdetektől tudta, hogy el fog süllyedni a Titanic. Próbálta figyelmeztetni az embereket, de senki nem figyelt rá.

Nagyapám bátor ember volt, így hát nem adta fel. Újra és újra az emberek arcába üvöltötte, hogy el fog süllyedni a hajó amíg ki nem dobták őt a moziból.

Tisztelt bíró úr....

A kutyát nem loptam. Magától jött velem, érezte tán a pörkölt szagát nadrágszáramon.

Ahogy a bolt felé tartottam pálinkáért, egyszer csak éreztem nedves orrát a kézfejemem.

Olyan érzés volt, mint mikor gyerekkoromban anyám szájon csókolt.

Mért kellett a pálinka?

Zsíros volt a pörkölt.

Úgy szeretik a rokonok.

Jó zsírosan esznek,

hogy csorogjon

a szájukról a zsír,

legyen zsíros az életük is,

legyenek szerencsések,

adja Isten!

Jól belaktam náluk,

rég nem ettem,

megfeküdte volna a gyomrom, ha nem iszok.

A kutya leült a bolt ajtajába, várt míg kijöttem.

Nem volt pénzem a pálinkára, mondtam is a boltosnak,

drága testvérem,

csak egy kortyinit aggyál,

rágom ki a szívedet.

Nem adott. Piros volt a vére.

A kutya nyalta le a kezemről.

Olyan érzés volt, mint mikor gyerekkoromban anyám szájon csókolt.

Tisztelt bíró úr,

elvállalok mindent, a kést is,

de tessék elhinni,

nyalom az életit,

a kutyát nem loptam.

Magától jött velem.

Gyula

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses Szeretetszolgálat

Magyar Börtönpasztorációs Társaság

Felelős kiadó: Mécses elnöke

1327 Budapest, Pf. 30.

Újpest/3. posta

mecsesbp@gmail.com

mecses.vaciegyszahzamegye.hu